

Hoofdstuk 4

Lieve kleinkinderen,

Speelden jullie vroeger op het schoolplein ook wel eens het spelletje 'Pakkertje'?

Wij als kinderen wel. Een jongen pakte dan een meisje, duwde haar op de grond en hield haar net zo lang vast tot zij 'jongensgenade' zei.

Ook gebeurde het wel dat een paar meisjes met elkaar één jongen pakten en hem op de tegels van het schoolplein net zo lang vasthielden tot die jongen uiteindelijk 'meisjesgenade' zei. Dat zei een jongen pas, als hij beslist niet meer anders kon. 'Meisjesgenade' zeggen was voor een jongen een grote nederlaag. Dat deed pijn en dat deed je niet zomaar.

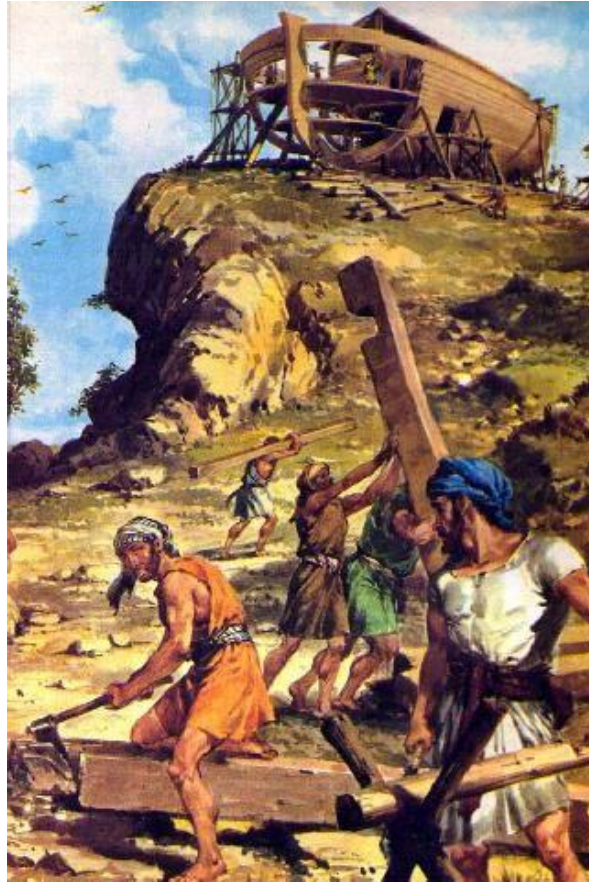
In de slaapkamer van mijn ouders, jullie overgrootouders, hingen twee schilderijtjes. Op het ene stond: 'Gods weg is volmaakt' en op het andere: 'Mijn genade is u genoeg.'

Hoofdstuk 4 - De watervloed - Genesis 6 : 10 – 22
Genesis 7 en 8
Genesis 9 : 1 – 20

Hij was een groot profeet, deze Noach, een man net zoals eerder Henoeh was geweest. Henoeh, die wandelde met God en zonder te sterven opgenomen werd in de hemel.

Noach was de enige op de hele wereld die nog naar Gods woorden luisterde en wist van het komende oordeel. Hij was een eenzaam mens. Nee, de mensen begrepen hem niet en schuwden hem. Ze begrepen niet waarom hij nooit meedeed aan hun wilde feesten waar van alles gebeurde en vaak weinig goeds. Maar zo'n feest, dat was toch mooi? En daar genoot je toch van! Die Noach sprak alleen maar over hun 'zogenaamde' verkeerde dingen die ze deden en over straf die zou komen. En dan bouwde hij ook nog dat gekke schip. *Pure waanzin was dat.* Wie bouwde er nu een grote boot midden in de bergen? Hier zou nooit of te nimmer zoveel water kunnen komen dat een schip zou gaan drijven! Die Noach moest wel een groot doemdenker zijn, dachten ze. Ja, hij was een onheilsprofeet die geen plezier in zijn leven had en dat ook een ander niet gunde.

En al zijn gepraat over wat zij verkeerd deden? Noach verweet hen dat ze alleen maar aan zichzelf dachten. Aan plezier maken in je leven zoveel als maar mogelijk was, ook al ging dat vaak ten koste van een ander. Die persoon die jij onrecht aandeed was niet jouw probleem. Nee, zo'n man of vrouw had gewoon pech.

Noach moest wel een groot doemdenker zijn...

Het was al weer veel jaren geleden dat God aan Noach voor de eerste keer het oordeel over deze wereld had aangezegd. Alleen Noach en zijn zonen met hun vrouwen zouden gered worden in een schip dat hij moest bouwen. Noach moest in die boot voldoende ruimte maken voor een groot aantal dieren.

Ja, voor alle dieren moest in dat schip een woonplek gemaakt worden. Voor een mannetje en zijn vrouwtje. En in die boot moest Noach voor de reine dieren zeven verblijfplaatsen maken.

Vanuit die acht mensen zou na die grote watervloed een nieuwe mensheid ontstaan en uit die beesten een hele wereld vol met dieren. Zo zou het rechtvaardige oordeel van God over de vervloekte aarde gaan en toch zouden de mensen en dieren niet uitsterven. De satan zou zijn doel niet bereiken!

Noach twijfelde niet, toen hij Gods woord hoorde. Direct begon hij met de bouwplannen. Het was geen kleine opdracht om een schip te maken dat honderdvijftig meter lang, vijftwintig meter breed en vijftien meter hoog moest worden! Drie verdiepingen hoog en met allemaal hokken erin voor de dieren. En dan moest het bestand zijn tegen de hoge golven van het water en ook waterdicht. Het kostte veel tijd om een goede bouwtekening te maken voordat er begonnen kon worden.

Er moesten in het bos hoge sparrenbomen worden gekapt en naar de bouwplaats verslept. Meestal kon Noach voor dit werk geen goede hulp krijgen. De mensen

hadden de gek met hem. Later, toen zijn zonen Sem, Cham en Jafeth ouder werden kreeg hij van hen veel steun en hulp.

Noach kreeg later veel steun van zijn zonen Sem, Cham en Jafeth

Op zekere dag was het schip van Noach helemaal klaar. Hoog en hoekig stond het daar, hoog in de bergen, met als achtergrond de blauwe lucht. Al het hout was met pek ingesmeerd, waardoor het schip als een dood en donkerzwart gekleurd bouwwerk boven het bloeiende landschap uitstak.

Voor de laatste keer sprak Noach de mensen toe en waarschuwde hen voor het naderende onheil. Hij wist niet meer hoe vaak hij dit die de laatste honderdtwintig jaar gedaan had. Hij was de tel al lang kwijt geraakt en het had niet geholpen. Ze lachten hem gewoon in zijn gezicht uit. Een watervloed? Dat kon helemaal niet. En stel dat er al water zou komen, ze woonden in de bergen en die waren hoog. Daar konden ze altijd nog naar toevluchten.

Noach moest dan maar in dat donkere schip kruipen, als hij daar zin in had. Samen met zijn vrouw en hun drie zonen met hun drie jonge vrouwen. *Die durfden ook wat om in zo'n familie te trouwen!* Maar zij, de mensen van de bergen bleven lekker buiten in de zon en onder de hoge lucht.

Zo brak de laatste week aan en kreeg Noach het bevel om in de ark te gaan. Nieuwsgierig keken de mensen toe hoe de vier mannen de ark begonnen vol te laden. Kruiwagens vol geladen met koren en ander eten voor mens en dier werden over de buigzame planken het schip ingereden.

De mensen om hen heen schudden wijs hun hoofden. Begreep die Noach niet dat al hun werk vergeefs was en dat die komende zondvloed een fabeltje was? En al feller werd hun spot en venijniger hun hoon.

Noach sprak de mensen toe en waarschuwde hen.

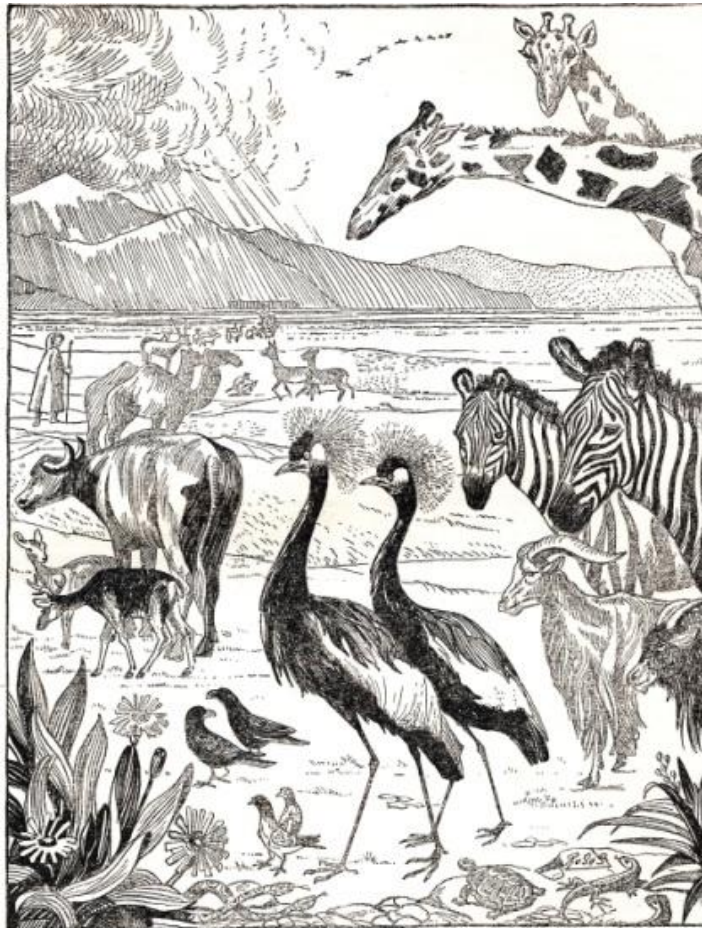
Maar toen de volgende ochtend de dieren kwamen, in lange rijen van twee bij twee, toen lachten ze toch niet zo hard meer. Ze zagen de koeien en schapen, de geiten en de wilde reeën. En ook alle wilde dieren en zelfs de vogels. Wat voor een man was die Noach eigenlijk dat hij zelfs de wilde dieren in het veld zo kon betoveren, dat ze allemaal in zijn boot kwamen? Zou er dan toch iets van dat komend oordeel waar zijn? **Het kon niet waar zijn!** De lucht was zo blauw, de zon scheen zo heerlijk warm en alles bloeide uitbundig.... Maar die dieren?

Toen aan het eind van de week alle dieren hun plaats in de ark hadden gevonden, gingen de acht mensen naar binnen, Noach als laatste. Terwijl hij in de deuropening stond keek hij naar de mensen in het dal die hem bespot en gehoond hadden. Ze hadden allemaal zijn woorden in de wind geslagen. Hij had ze zo graag willen redden.

Nog één keer keek Noach om zich heen, naar de velden dichtbij en naar de bossen in de verte, naar de hoge bergen, die binnenkort allemaal onder water zouden staan.

Hij dacht aan de mensen. Als hij ze nu nog één keer toe mocht spreken, als hij nu nog één zou kunnen redden....

Maar dat mocht niet meer. Lang genoeg had God geduld gehad met deze mensen en nu was het te laat. Noach ging de ark binnen en achter hem deed God Zelf de deur dicht.

‘... In lange rijen en twee bij twee....’

Een dag later begon het. Uit de donkere en laaghangende wolken kletterde de regen neer. Tegelijkertijd opende de grond zich en water spoot in grote fonteinën naar boven.

De acht mensen zaten angstig bij elkaar in de ark. Ze hoorden de regen op het houten schip slaan. Kwam er dan nooit een einde aan dat machtige geluid van het ruizen van het water dat nu al uren en uren lang duurde? Die nacht konden ze er niet van slapen. Maar later wende het en hoorden ze het bijna niet meer. En het werk moest gedaan worden. Eten klaarmaken en de dieren verzorgen. De hele lange dag waren ze er druk mee en 's avonds waren ze moe en sliepen door alle geluiden heen. Op zekere dag raakte de ark los van de grond. Het water tilde de boot omhoog en ze schommelden op de golven van het water. Een vreemd gevoel was dat, maar bang waren ze niet. Ze wisten zich veilig in Gods bescherming.

Noach en de zijnen wisten zich veilig in Gods bescherming.

Die verschrikkelijke regen duurde veertig dagen en veertig nachten. Dat was bijna zes weken. En toen werd het stil. Ze konden het niet geloven, want het gesuis van de regen klonk nog na in hun oren. Ze begrepen dat het water nu boven de hoogste bergtoppen stond en dat al het leven op aarde verdronken was. Dieren, mensen, familie en bekenden, allemaal waren ze verdronken... Maar bij al het verdriet om deze grote ramp was er ook de dankbaarheid dat God hen gered had en dat zij veilig waren in deze schommelende boot.

Lang bleef het water op deze hoogte staan. Soms regende het hard en dan weer was het droog en scheen de zon uitbundig over de grote watermassa. Na honderdvijftig dagen begon het water te zakken en al heel gauw raakte het grote schip de grond en liep het vast op de berg Ararat. Dat gaf een wonderbaarlijk veilig gevoel. Maar zo dicht bij de vaste grond was het net alsof het wachten om de ark te verlaten hen langer viel dan eerder.

Na nog eens dertig dagen wachten zagen ze in de verte bergtoppen boven het water uitsteken. Weer veertig dagen later deed Noach het raam van de boot open en liet een vogel los, een raaf. Blij klapwiekte de raaf naar beneden, maar al heel snel kwam hij terug. Dagen achter elkaar vloog de raaf elke ochtend naar buiten en kwam steeds weer terug. Tot hij uiteindelijk wegbleef.

Een week later liet Noach een duif vliegen maar ook die kwam al heel snel terug. Weer een week later kwam de duif 's avonds terug met een blaadje van een olijfbom in zijn snavel. Daar waren die acht grote mensen gewoon stil van. Dat eenvoudige blad was een teken dat er weer leven was op de dode, verdronken aarde.

De derde week kwam de duif niet meer terug. Maar nog steeds moesten ze wachten, dagen en weken lang.

Het blaadje van een boom, een teken van leven.

Na een maand zag Noach vanuit de ark dat diep onder hem de aarde droog was gevallen. Maar het duurde nog weken voordat de grond weer hard werd en God tegen hem zei dat ze de ark moesten verlaten. Wat een blijde dag was dat voor die acht zwervers toen ze na zoveel maanden weer vaste grond onder hun voeten hadden. Bijna eerbiedig zetten ze hun eerste voetstappen op de oude grond. Er was diepe dankbaarheid in hun harten. Zij konden bijna niet begrijpen dat zij nu de enige mensen op de wereld waren en dat het voortbestaan van de mensheid van hen afhing.

En daar waren direct weer de zorgen. Hoe zou het gaan met al die wilde dieren in de ark die aan de mensen gewend waren geraakt? Zouden ze straks wanneer ze losgelaten waren in de vrije natuur terugkomen en hen allemaal doden? Geen wonder dat Noach, nadat hij van de reine dieren de Heer een brandoffer had gebracht, God om bescherming vroeg tegen de wilde dieren.

Noach brengt een brandoffer aan de Heere God.

En God verhoorde zijn gebed. Hij beloofde Noach dat de mensheid niet ten onder zou gaan in hun strijd tegen de wilde dieren. God gaf de mensen heerschappij over de dieren en vond het goed om dieren te doden en hun vlees te eten.

Maar ook tegen het geweld van zijn medemens beschermde God de mens. Niet langer mocht hij het oordeel over een moordenaar aan God overlaten, zoals dat eerder met Kain het geval was geweest. In het vervolg zou de mens het recht en de plicht hebben om een moordenaar te doden.

‘Als een mens een ander mens doodt, moet die mens zelf ook gedood worden.’

Toen de Heere God het leven van de mensen op deze manier beveiligd had, had Hij een opdracht voor hen: ‘Jullie moeten kinderen krijgen en ervoor zorgen dat er overal op aarde mensen komen!’

Deze opdracht van God moet hen wel vreemd in de oren hebben geklonken. Er voor zorgen dat er op de hele wereld mensen komen te wonen. Maar zij hoorden deze woorden van God en geloofden het: *Zij hadden te veel van Gods almacht gezien om aan Zijn woorden te twifelen.* En omdat zij niet zouden denken van wat geeft het om ons in te spannen en hard te werken voor ons dagelijks eten want straks komt er weer zo’n vernietigende watervloed, beloofde God hun dat hij **nooit** weer zo’n watervloed zou laten komen.

En als teken van het verbond dat God met Noach en zijn kinderen sloot liet God in de lucht een regenboog zien.

Dankbaar keken de acht mensen naar de lucht waar de regenboog met zeven kleuren blonk tegen de donkere wolken.

Toen durfden ze het leven weer aan en begonnen met hun werk.

Een regenboog, een teken van het verbond dat God met Noach sloot.